

Kartki z ZSRR (4)

KARAKULOWE MOCARSTWO

Drugim po bawelnie bogactwem Uzbekistanu jest hodowla owiec karakulowych. Poglówie tych zwierząt liczy w Związku Radzieckim około 6 mln sztuk, z czego na uzbecką republikę przypada 2 mln. Ponadto owce karakulowe są hodowane w Kazachstanie, Tadżykistanie oraz innych republikach azjatyckich, a także od niedawna w Moldawii. Jeśli więc Związek Radziecki jest mocarstwem w tej hodowli w skali światowej — liczą się tu jeszcze Afganistan i Iran — to Uzbekistan zajmuje tę czołową pozycję w ZSRR.

Kiedy wyhodowano pierwszą owcę karakulową? Jeśli wierzyć starym zapisom, to już w VIII wieku. Właśnie tu na stepach Karakum i Kyzyl-kum w dawnych emiratach Chiwy i Bu-chary (dzisiejszy Uzbekistan) uszlachetniono drogą kolejnych krzyżówek owce zwane smuszkami — w prostej linii przodków dzisiejszych karakulów. I ten proces uszlachetniania trwał nadal, z tym, że na jego usługach stał współczesna biologia, przede wszystkim genetyka. Tymi badaniami, a także wdrożeniem ich do praktyki zajmuje się specjalny instytut naukowy w Samarkandzie, który koordynuje działalność podobnych placówek we wszystkich republikach Związku Radzieckiego.

Instytut istnieje już od 50 lat, pracuje w nim 400 osób, w tym 150 pracowników naukowych. To unikalna placówka naukowa zajmująca się głównie trzema problemami: po pierwsze — stałą selekcją w celu poprawienia ras hodowanych owiec, po drugie — najbardziej racjonalnym wykorzystaniem pastwisk i wreszcie po trzecie — technologią obróbki skor.

O jakości futra karakulowego decyduje wiele elementów, już nawet nie kolor i wzór jego futra, następnie rysunek czyli skręt włosa, wreszcie grubość skor. A tych różnych odcieni kolorystycznych jest w sumie około stu i pod tym względem z karakulem może konkurować jedynie norka. A więc poczynając od całej gamy odcieni czerni (arabi), następnie szarości (szirasy), poprzez odcienie rudego kołoru (kambar), burego (sur), złocistego (gulbas). A są jeszcze odcienie zwane suran-tyczne, stosunkowo najrzadsze występujące i w związku z tym oczywiście najwyższe cenione. Młode jagnię od skórecie takim odcieniu w zależności od oświetlenia — samo zmienia swój kolor. Stąd ich nazwa: żywy kamień półświatkowy. W piasku na przykład księżycowa skóra na takim jagnięciu sama wydaje swoistą poświatę. Może to było właśnie to złoto runo cudownego baranka, po które wyprowadził się Jazon ze swoimi Argonautami?

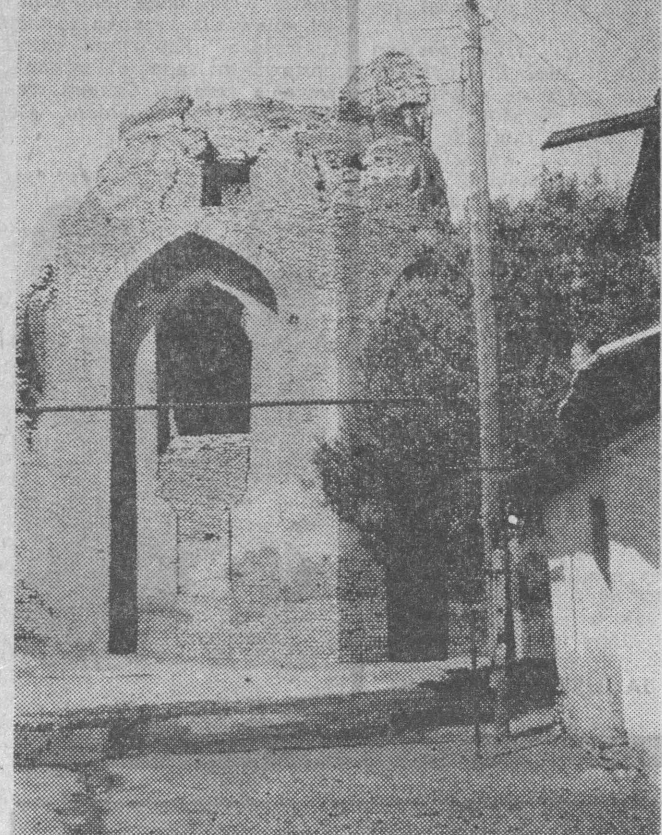
Wreszcie skręt włosa, jego rysunek powinien być możliwie oryginalny, a bywają różne, niekiedy przypominające deseniem skórę tygrysa. Na koniec sama skórka winna być maksymalnie cienka. I właśnie pod kątem tych wybranych cech prowadzona jest selekcja. Matki posiadające określony odcień, skręt włosa i grubość skóry są grupowane w odrębne stada, aby nie dopuścić do odstępów w danej odmianie.

Selekcja nie może się oczywiście odbywać w abstrakcji, musi ona uwzględniać ogół warunków przyrodniczych, głównie klimatycznych. Do danych warunków dobiera się odpowiednią odmianę owcy Owca karakulowa (karakul) w języku uzbeckim znaczy „czarna jezioro” bądź „czarna róża”. W istocie przyrodniczo wyobraźni można rucho karakulowe przynależą do zwielonionych fal wzburzonego jeziora albo płatków róży) jest zwierzęciem klimatu suchego pustynnego. Doskonale znosi skoki temperatury od 45 stopni ciepła latem do 30 stopni mrozu zimą, natomiast nie cierpi wilgoci. Ogólnie się mówi, że im gorzej dla owcy tym lepiej dla skórki. Owca karakulowa nie jest wybredna, w ciągu dnia robi do 30 kilometrów, aby znaleźć na spalonych

pustyni minimum niezbędne pożywienie. Dlatego na każdą owcę wypada takiego pustynnego pastwiska od 1 do 15 ha. Tak więc są kolchozy czy sowchozy, które przy stałym 40–80 tysięcy sztuk owiec, posiadają pastwiska liczące setki tysięcy ha.

Na pustyni rośnie około 200 różnych roślin, owca wszystko to zjada, a w sytuacjach krytycznych także krzewy i gałązki drzew. I otóż działanie instytutu idzie także w kierunku doskonalenia pastwisk, poprzez wsiewki określonych

Związek Radziecki sprzedaje na aukcjach około 40 proc.

Ruiny mauzoleum z XIV wieku, jednego z wielu mauzoleów w Samarkandzie. W tym została podobno pochowana także jedna z wielu kochanek Timura.

Trawy i eliminacji mniej szlachetnych. Jest to sprawa zasadnicza. Na takim bowiem pastwisku owca przebywa okraży rok, tylko krótko spadła duże śniegi jest dożywiana.

Zakład genetyki instytutu prowadzi również badania nad zwiększeniem płodności owiec karakulowych. Na 100 matek rodzi się 110 jagniąt, ale np. w Moldawii już 130, a w Bułgarii hodowcy mają jeszcze lepsze wyniki. A więc jest o co zabiegać, im więcej jagniąt tym więcej oczywiście skórki.

Na skórki bije się jagnięta w wieku dwóch — trzech dni i o wadze 3–4 kg; każdego roku na wiosnę, przeważnie w kwietniu. Miesiąc jest oczywiście konsumowane, żółdki używa się do procesów fermentacyjnych w mleczarstwie, a to co najcenniejsze to jest skórki poddawane są czulej i bardzo precyzyjnej obróbce.

Trudno się temu dziwić, jeśli się zważy, że za jedną skórkę otrzymuje się na aukcjach, właśnie w zależności od jej grubości, odcienia i skrętu włosa od 8 do 45 dolarów. Różnica w cenie wyjaśnia dobitnie sens zmagania instytutu, jego zakładu genetycznego w szczególności, aby wyhodować także odmiany owiec, których

skórki osiągają najwyższą cenę. (Najwyższą cenę, 60 dolarów za skórę, otrzymuje się za tzw. karakulce czyli skórki z jagnięcia poronionego).

Na karakule utrzymuje się od lat stała dobra koniunktura. Sprzedawane są na dwóch aukcjach międzynarodowych, w Leningradzie (trzy razy do roku) oraz w Londynie.

Damskie futro kosztuje więc przeciętnie parę tysięcy dolarów. Co decyduje o tej jego niebywalej atrakcyjności? Oczywiście, pamięć gotowe są zapłacić każdą cenę, aby podnieść walory swojej urody. Ale akurat w tym przypadku jest w tym szaleństwie także odrobina rozsądku. W futrze karakulowym mogą chodzić trzy pokolenia: babcia, córka i wnuczka.

Związek Radziecki sprzedaje na aukcjach około 40 proc.

Andrzej Targowski w książce pt. „Informatyka — klucz do dobrobytu” wyróżnił sześć okresów komputeryzacji na świecie.

1. Okres „sportu komputerowego” (do 1951 r.): kto obliczy więcej miejsc po przecinku w liczbie pi.

2. Okres „kupiecki” (od 1951 r.): zastosowanie EMC do usprawniania buchalterii; oszczędności uzyskiwano poprzez redukcję personelu; pierwszy komputer w sprzedaży rynkowej.

3. Okres „usług” (od 1960 r., w Polsce od 1965 r.) — powstanie ZETO; zarabianie na usługach obliczeniowych.

4. Okres „prestizyjny” (od 1964 r.): w tym okresie powstaje się, że „powaga instytucji wymaga, aby był komputer”. Najważniejszym staje się często wybór... koloru komputera.

5. Okres „intuicyjny” (od 1970 r.): brak celów komputeryzacji; szukanie źródeł jej opłacalności.

6. Okres „systemowy” (od 1970 r.): kompleksowe i zintegrowane rozwiązanie systemu informatycznego; pełna informatyzacja społeczeństwa.

Informatyka w Polsce znajduje się w okresie: usług, prestiżowym i intuicyjnym, a w Białymstoku tylko w dwóch pierwszych. Najpoważniejszym usługodawcą w regionie jest biostockie ZETO, dysponujące dwiema Odrami 1305, Radium R-20 i Odrą 1304 w Łomży. W 1979 r. EMC przepracowały 14.430 godzin i zarobiły 71,75 milionów złotych.

Dyrektor ZETO od 1966 r., Witold Szyszko, chwali się, że jego Odrę wykorzystano już czasowo w 90 proc., choć z dokumentów wynika, że w 78,6 proc. Więc komputery liczą prawie całą dobę, co tytułem do chwały nie jest, zważywszy, że potrzebne są regularne przeglądy techniczne, że w dążeniu do maksymalnego obciążenia zamula się EMC mało istotnymi obliczeniami. Czasu istotnymi obliczeniami. W komputeryzacji skończyły się i nawet Zjednoczenie Informatyki (grupujące ZETO) ustaliło, że górna granicę na 75 proc.

W królestwie „Vistabelli”

28 tys. hektarów, przeważnie jaskiniowych sadów, 6 tysięcy plantatorów, będących poważnymi kontrahentami Wojewódzkiej Spółdzielni Ogrodniczej w Radomiu — oto liczby charakterystyczne „zagłębie owocowe”, znajdujące się w rejonie Grójca. Okręg ten dostarcza 1/4 towarowej produkcji jablek w Polsce i — jak uważają specjaliści francuscy, którzy niedawno zwiedzili ten rejon — jest to największy kompleks tego rodzaju monokultury nie tylko w naszym kraju, ale i w Europie.

W produkcji jablek nastąpiły w ostatnim dziesięcioleciu

duże zmiany: wyhodowano nowe gatunki tych owoców, smaczniejsze i łatwiejsze w przechowywaniu i transporcie. Odmiany jablek do których należy przyszość, to: „Sporten”, „Starberry”, „Bankroft”, „Delicious”, a także jableka wczesne „Vistabella”, „Melba”.

Najbardziej energicznie sadownictwo stopniowo zmienia strukturę swych sadów. Są jednak i konserwatyści. Spore więc pole do działania dla organizacji producenckich i oddziału Sadownictwa Instytutu Sadownictwa, znajdujące się w Nowej Wsi koło Grójca. (S.Z.)

Zamek w Drzewicy

Z dala od uczęszczanych szlaków, nie opodal dużego sztucznego jeziora, pochodzącego z czasów staszowskiego uprzemysłowienia Polski, znajduje się małe miasteczko Drzewica. Ma ono dwa tytuły do sławy: jeden z najstarszych w kraju zakładów pracy (liczący swą historię od 1760 r., kiedy wielki łowczy Królestwa Polskiego, Fabian Szaniawski, wybudował tu piec hutniczy) i zarazem największy w tej branży — zakład nakryć stołowych „Gerlach” oraz zamek z XVI w., należący ongiś do Prymasa Polski, arcybiskupa Drzewickiego. Jest to właściwie już od stuleci ruiną. W 1814 r. zamek wraz z drogocennymi zbiorami arcybiskupa strawił pożar. Udało się tylko uratować beczenny mszał rzymski — dar Aleksandra Jagiellończyka.

Powiedzenie, że owca żywi i ubiera Uzbeka nie jest więc tylko zgrabną metaforą. Ale najważniejsze to te kilkadziesiąt milionów dolarów rocznie w bilansie handlowym Związku Radzieckiego.

Pierwsza próba przeszczepienia owiec karakulowych na grunt polski zaczęła się już w 1908 roku. Niestety, jak do dziś nie wyszły poza próby lub bardziej udane próby. Składa się na to wiele przyczyn: po pierwsze, nie mamy

spore kłopoty, bo nasi pisarze nie znajdują się w bardziej uprzywilejowanej sytuacji niż ich koledzy z całego kraju, a kłopoty papieża-drukarni nie są dla nikogo tajemnicą. Po zapoznaniu się z dorobkiem naszych pisarzy, czytelnik

by ułatwić Czytelnikom zadanie i uniknąć nieporozumień, Wojewódzka Biblioteka Publiczna sporządziła wykaz nazwisk pisarzy (wraz z pseudonimami) mieszkających aktualnie i tworzących na Białostocczyźnie.

Jan Czyżywn (piszący także pod pseudonimem Janek Dubicki), Sokrat Janowicz, Wiesław Kazanecki, Anna Markowa, Aleksander Omilianowicz, Włodzimierz Pawluczek, Dłuszy Sidoriski, Nadzieja Artymowicz, Irena Borowicz, Melania Burzyńska, Jan Dziuba, Włodzimierz Hajduk, Krystyna Konecka, Elżbieta Kozłowska-Swiatkowska, Ryszard Kraso (pseudonim: Henryk Podlaski), Marek Kusiba, Jan Leociuk (pseudonim: Antoni Narewski), Tadeusz Antoni Masłowiecki, Janusz Nicyporowicz, Jerzy Ptulowicz, Józef Rybiński, Michał Szachowicz, Eugeniusz Szulborski, Zbigniew Słacka (pseudonim: Polikarp), Krzysztof Wójcik.

Podając powyższe do wiadomości wyrażamy nadzieję, że konkurs cieszyć się będzie powodzeniem, zaś pisarzy wygra książka najbardziej na to zasługująca, tj. najpoczytniejsza i zarazem najwartościwsza, co nie musi iść w parze.

(er)

W Białymstoku komputerów mamy pod dostatkiem. Maszyny cyfrowe zainstalowane w Zakładzie Elektronicznej Techniki Obliczeniowej (ZETO) i Zakładzie Obliczeniowym Warszawskiego Przedsiębiorstwa Informatyki Przemysłu Budowlanego „ETOB” w Białymstoku pracują jako liczydła. (W artykule pomijam sprawy ośrodków obliczeniowych Politechniki Białostockiej, które osobnych rozważań). Komputery są, stoja, liczą non-stop, ale ich możliwości ulecą, oddolno je niejako na później. To komputery bez duszy.

Komputery w ZETO liczą prawie bez przerwy, ale ich potencjalne możliwości wykorzystane są w 20–25 procentach. Odra 1305 teoretycznie może przetwarzać 16 programów w jednym czasie. Najczęściej liczy dwa programy, a maksymalnie cztery, bo ZETO jest nie doposażone. Maksymalnie prac swych podwładnych. Technologiczne starzenie się człowieka najszybciej jest w przemyśle komputerowym.

Komputery pracują jako liczydła. Przyjmowane jest to z sarkastycznym uśmiechem, politowaniem lub oburzeniem.

Po co nam maszyny cyfrowe? (2)

TROPAMI KOMPUTEROWEJ NIEWIEDZY

Pisałem już, że komputer zarządzający fabryką jest miłym. Komputer może być przydatny na niższych szczeblach zarządzania i to w warunkach przystosowania struktur organizacyjnych do potrzeb informatyki. Czy takim jest system kierowania gospodarką polską? Nie. Nadmierne rozbudowanie są struktury pionowej. Ilość ministerstw i zjednoczeń przytłacza. Reżim wskaźników w planach, podejmowanie decyzji operacyjnych na zbyt wysokich szczeblach uniemożliwiają szersze zastosowanie komputerów w zarządzaniu.

Nawet w fabrykach pozytywki z EMC nie mogą być zbyt wielkie. Co z tego, że EMC wykryje odchylenie, skoro brakuje części zamiennych, kooperant zawiódł, a surowce będą nie wiadomo kiedy. Najpierw trzeba zapewnić gospodarcę wysoki stopień niezawodności, a potem ją komputeryzować.

W regionie nie mamy zakładów wymagających pracy komputerów w czasie „rzeczywistym” (może poza hutą szkła). Jest ona potrzebna w zakładach o dużym skomplikowaniu i zmienności procesów produkcyjnych. Zwracam uwagę na mit, że wielkie jest skomplikowanie. W tej sytuacji komputery najlepiej nadają się do rachunków.

Prowadzenie ewidencji na EMC jest nieskomplikowane, a pracochłonne. Może też być nieracjonalne. Systemy magazynowe czy operacje bankowe są zbiorokratyzowane, jak wszystko co dotyczy obrotu pieniężnego. Ogromne stosy papierków są obecnie prowadzone i zmienności procesów produkcyjnych. Zwracam uwagę na mit, że wielkie jest skomplikowanie. W tej sytuacji komputery najlepiej nadają się do rachunków.

Prowadzenie ewidencji na EMC jest nieskomplikowane, a pracochłonne. Może też być nieracjonalne. Systemy magazynowe czy operacje bankowe są zbiorokratyzowane, jak wszystko co dotyczy obrotu pieniężnego. Ogromne stosy papierków są obecnie prowadzone i zmienności procesów produkcyjnych. Zwracam uwagę na mit, że wielkie jest skomplikowanie. W tej sytuacji komputery najlepiej nadają się do rachunków.

Prowadzenie ewidencji na EMC jest nieskomplikowane, a pracochłonne. Może też być nieracjonalne. Systemy magazynowe czy operacje bankowe są zbiorokratyzowane, jak wszystko co dotyczy obrotu pieniężnego. Ogromne stosy papierków są obecnie prowadzone i zmienności procesów produkcyjnych. Zwracam uwagę na mit, że wielkie jest skomplikowanie. W tej sytuacji komputery najlepiej nadają się do rachunków.

Prowadzenie ewidencji na EMC jest nieskomplikowane, a pracochłonne. Może też być nieracjonalne. Systemy magazynowe czy operacje bankowe są zbiorokratyzowane, jak wszystko co dotyczy obrotu pieniężnego. Ogromne stosy papierków są obecnie prowadzone i zmienności procesów produkcyjnych. Zwracam uwagę na mit, że wielkie jest skomplikowanie. W tej sytuacji komputery najlepiej nadają się do rachunków.

Prowadzenie ewidencji na EMC jest nieskomplikowane, a pracochłonne. Może też być nieracjonalne. Systemy magazynowe czy operacje bankowe są zbiorokratyzowane, jak wszystko co dotyczy obrotu pieniężnego. Ogromne stosy papierków są obecnie prowadzone i zmienności procesów produkcyjnych. Zwracam uwagę na mit, że wielkie jest skomplikowanie. W tej sytuacji komputery najlepiej nadają się do rachunków.

Prowadzenie ewidencji na EMC jest nieskomplikowane, a pracochłonne. Może też być nieracjonalne. Systemy magazynowe czy operacje bankowe są zbiorokratyzowane, jak wszystko co dotyczy obrotu pieniężnego. Ogromne stosy papierków są obecnie prowadzone i zmienności procesów produkcyjnych. Zwracam uwagę na mit, że wielkie jest skomplikowanie. W tej sytuacji komputery najlepiej nadają się do rachunków.

Prowadzenie ewidencji na EMC jest nieskomplikowane, a pracochłonne. Może też być nieracjonalne. Systemy magazynowe czy operacje bankowe są zbiorokratyzowane, jak wszystko co dotyczy obrotu pieniężnego. Ogromne stosy papierków są obecnie prowadzone i zmienności procesów produkcyjnych. Zwracam uwagę na mit, że wielkie jest skomplikowanie. W tej sytuacji komputery najlepiej nadają się do rachunków.

Prowadzenie ewidencji na EMC jest nieskomplikowane, a pracochłonne. Może też być nieracjonalne. Systemy magazynowe czy operacje bankowe są zbiorokratyzowane, jak wszystko co dotyczy obrotu pieniężnego. Ogromne stosy papierków są obecnie prowadzone i zmienności procesów produkcyjnych. Zwracam uwagę na mit, że wielkie jest skomplikowanie. W tej sytuacji komputery najlepiej nadają się do rachunków.

Prowadzenie ewidencji na EMC jest nieskomplikowane, a pracochłonne. Może też być nieracjonalne. Systemy magazynowe czy operacje bankowe są zbiorokratyzowane, jak wszystko co dotyczy obrotu pieniężnego. Ogromne stosy papierków są obecnie prowadzone i zmienności procesów produkcyjnych. Zwracam uwagę na mit, że wielkie jest skomplikowanie. W tej sytuacji komputery najlepiej nadają się do rachunków.

Prowadzenie ewidencji na EMC jest nieskomplikowane, a pracochłonne. Może też być nieracjonalne. Systemy magazynowe czy operacje bankowe są zbiorokratyzowane, jak wszystko co dotyczy obrotu pieniężnego. Ogromne stosy papierków są obecnie prowadzone i zmienności procesów produkcyjnych. Zwracam uwagę na mit, że wielkie jest skomplikowanie. W tej sytuacji komputery najlepiej nadają się do rachunków.

Prowadzenie ewidencji na EMC jest nieskomplikowane, a pracochłonne. Może też być nieracjonalne. Systemy magazynowe czy operacje bankowe są zbiorokratyzowane, jak wszystko co dotyczy obrotu pieniężnego. Ogromne stosy papierków są obecnie prowadzone i zmienności procesów produkcyjnych. Zwracam uwagę na mit, że wielkie jest skomplikowanie. W tej sytuacji komputery najlepiej nadają się do rachunków.

Prowadzenie ewidencji na EMC jest nieskomplikowane, a pracochłonne. Może też być nieracjonalne. Systemy magazynowe czy operacje bankowe są zbiorokratyzowane, jak wszystko co dotyczy obrotu pieniężnego. Ogromne stosy papierków są obecnie prowadzone i zmienności procesów produkcyjnych. Zwracam uwagę na mit, że wielkie jest skomplikowanie. W tej sytuacji komputery najlepiej nadają się do rachunków.

Prowadzenie ewidencji na EMC jest nieskomplikowane, a pracochłonne. Może też być nieracjonalne. Systemy magazynowe czy operacje bankowe są zbiorokratyzowane, jak wszystko co dotyczy obrotu pieniężnego. Ogromne stosy papierków są obecnie prowadzone i zmienności procesów produkcyjnych. Zwracam uwagę na mit, że wielkie jest skomplikowanie. W tej sytuacji komputery najlepiej nadają się do rachunków.

Prowadzenie ewidencji na EMC jest nieskomplikowane, a pracochłonne. Może też być nieracjonalne. Systemy magazynowe czy operacje bankowe są zbiorokratyzowane, jak wszystko co dotyczy obrotu pieniężnego. Ogromne stosy papierków są obecnie prowadzone i zmienności procesów produkcyjnych. Zwracam uwagę na mit, że wielkie jest skomplikowanie. W tej sytuacji komputery najlepiej nadają się do rachunków.

Prowadzenie ewidencji na EMC jest nieskomplikowane, a pracochłonne. Może też być nieracjonalne. Systemy magazynowe czy operacje bankowe są zbiorokratyzowane, jak wszystko co dotyczy obrotu pieniężnego. Ogromne stosy papierków są obecnie prowadzone i zmienności procesów produkcyjnych. Zwracam uwagę na mit, że wielkie jest skomplikowanie. W tej sytuacji komputery najlepiej nadają się do rachunków.

Prowadzenie ewidencji na EMC jest nieskomplikowane, a pracochłonne. Może też być nieracjonalne. Systemy magazynowe czy operacje bankowe są zbiorokratyzowane, jak wszystko co dotyczy obrotu pieniężnego. Ogromne stosy papierków są obecnie prowadzone i zmienności procesów produkcyjnych. Zwracam uwagę na mit, że wielkie jest skomplikowanie. W tej sytuacji komputery najlepiej nadają się do rachunków.

wantu i zmienności procesów produkcyjnych. Zwracam uwagę na mit, że wielkie jest skomplikowanie. W tej sytuacji komputery najlepiej nadają się do rachunków.

Prowadzenie ewidencji na EMC jest nieskomplikowane, a pracochłonne. Może też być nieracjonalne. Systemy magazynowe czy operacje bankowe są zbiorokratyzowane, jak wszystko co dotyczy obrotu pieniężnego. Ogromne stosy papierków są obecnie prze-

Wydawaloby się jednak, że rachunek ekonomiczny powinien obowiązywać przynajmniej w komputerowych inwestycjach. Fabryka Przyrzadów i Uchwytów „Ponar-Bial” w Białymstoku otrzymała w tym roku Riada R-32. Na dziewięciu stronach uzasadnienia potrzeby zakupu R-32 nie znalazłem nawet próby takiego rachunku, mimo obszernej literatury na ten temat.

W ocenie efektywności informatyki najwięcej kłopotów sprawia wymierne ujęcie jej efektów. Niektórzy porównują nawet, że skutki komputeryzacji podobne są do oddziaływania reklamy i tak samo niepolityczne. Rachunek ekonomiczny jest tylko doradcą, ale decydecję zawsze powinien wzięcie na ile odstepuje od najbardziej optymalnych rozwiązań.

Nadzieje na zarządzanie zakładem w czasie „rzeczywistym” są złudne. Karol Adamiecki, twórca nauki o organizacji pracy, pisał w 1909 roku w „Przeglądzie Technicznym”: „Toteż bardzo często badając przyczyny wysokich własnych kosztów naszych produktów, musimy stwierdzić, że najgłośniejszą z tych przyczyn jest właśnie za duże zużycie czasu”. Minęło siedemdziesiąt lat, a kierowanie zakładami nadal jest nierychliwe. Po prostu czas nie jest wliczany w koszty produkcji. Przyspieszenie możliwości decyzyjnych dzięki EMC nie jest w obecnych strukturach rzeczą najważniejszą.

Czy jestem przeciwny instalowaniu EMC w „Ponar-Bial”? Skoro przemysł maszynowy uparł się, mimo kosztów, mieć w każdym zakładzie komputer, to szermowania po usługi komputerowe.

Przetwarzanie w systemach tradycyjnych jest tańsze od usług komputerowych. Siła robocza jest bowiem tania. Mimo to ręczne obliczenia górują i tylko na papierze. Piętnięcie wypłacone dziewczynom od liczydła są złotychkami rynkowymi. Złotówki płacone za usługi EMC zmieniają tylko konta bankowe.

Koszty te, choćby niewspółmiernie wysokie, rozmywane są w rachunku ekonomicznym. Komputery powstrzymują zwiększanie zatrudnienia, np. w Narodowym Banku Polskim w Białymstoku nie musiano dzięki EMC zatrudnić blisko 40 osób. Ograniczenia funduszu płac byłyby więc jedną z ważniejszych przyczyn coraz powszechniejszego sięgania po usługi komputerowe.

ciąg dalszy na str. 5

Wyjść z zakładowych opłotków

Załączki takiego partyjnego współdziałania rysują się już na szczeblu Zjednoczenia Przemysłu Maszynowego Leśnictwa. W posiedzeniach Komitetu Zakładowego partii w zjednoczeniu uczestniczą sekretarze komitetów zakładowych i egzekutyw POP z zakładów terenowych. Pozwala to im przedstawić opinie o wielu sprawach w skali makro w oparciu o terenowe doświadczenia. Często są one odmienne od tych, które mają towarzyszyć ze Zjednoczenia.

Wydaje się, że ta forma w pracy partyjnej, zainicjowana przez Komitet Zakładowy partii w HZPML, zasługuje na baczną uwagę. Jest ona skuteczną i pożyteczną szczególnie w obecnej, trudnej sytuacji gospodarczej: zaopatrzeniowej, transportowej, energetycznej. Okazuje się — wykazują to dobitnie najnowsze doświadczenia — że wspólne — międzyzakładowe i międzybranżowe — działania partyjne pozwalają lepiej zrozumieć wzajemne trudności i kłopoty, szybciej i skuteczniej je rozwiązać, ku obojgażemu zadowoleniu.

Nie można szczególnie teraz tolerować pewnej „zaściankowosci” w działalności partyjnej, zakładowych i branżowo-resortowych partikulizmów. Gospodarka narodowa przypomina przeciętny system łączności. Jest to widoczne może najbardziej w powiązaniach dostawczo-kooperacyjnych, pozostających jeszcze wiele do życzenia.

Medyżakładowa współpraca partyjna prowadzi również do większej odpowiedzialności. I to zarówno w skali mikro, jak i makro. I tu przykład: w rozmowach z dostawcami Hajnowscy towarzysze często podkreślali, że na produkowane przez nich urządzenia czeka leśnictwo i przemysł drzewny oraz centrale handlu zagranicznego. Rzecz szła więc nie tylko o wykonanie zakładowych planów, ale także — a może przede wszystkim — o wywiązanie się z ważnych zobowiązań wobec gospodarki narodowej i zagranicznych kontrahentów.

Wspólnych zobowiązań. Zawodowych i partyjnych.

STANISŁAW ŚWIERAD

Konkurs — plebiscyt

Na Białostocczyźnie mieszka aktualnie 25 pisarzy mających w dorobku co najmniej jedną książkę: zbiór wierszy, opowiadań, prace o charakterze pamiętnikarskim, biograficznym itp. Siedmiu spośród nich — to członkowie Związku Literatów Polskich, pozostali nie są zrzeszeni. Dorobek jednych i drugich jest wprawdzie na ogół znany czytelnikom naszego regionu, ale zdaniem Instytutu odpowiedzialnych za upowszechnienie piśmiennictwa i literatury wśród szerokiego kręgu odbiorców, znajomość tych książek jest niedostateczna.

Popularyzacji dorobku twórczego współczesnych pisarzy mieszkających na Białostocczyźnie ma służyć konkurs-plebiscyt ogłoszony przez Wojewódzką Bibliotekę Publiczną w Białymstoku. Konkurs za-

czyna się z chwilą ogłoszenia, a trwać będzie do maja 1981 roku. Przez cały czas jego trwania dorobek białostockich

pisarzy będzie traktowany w sposób szczególny: ich książki będą prezentowane na wystawach i wystawkach, odbywać się będą spotkania z pisarzami jak również odczyty poświęcone ich dorobkowi. Oczywiście będą również wypożyczane książki białostockich pisarzy, aczkolwiek trzeba stwierdzić obiektywnie, iż będą z tym

plebiscytem wypełniając kupon, który można otrzymać w każdej bibliotece. Trzeba będzie odpowiedzieć tylko na dwa pytania:

1. Którą z książek pisarzy Białostocczyzny uważa Pan (Pani) za najciekawszą? (Proszę podać autora i tytuł książki).

2. Proszę krótko uzasadnić wybór.

Po podsumowaniu plebiscytu, co nastąpi w maju przyszłego roku, autor książki uznanej za najciekawszą — a także czytelnicy otrzymają nagrody.

„Poznajemy dorobek twórczy współczesnych pisarzy Białostocczyzny”

Prosto z gminy

Gmina HAJNÓWKA od dawna cieszy się w woj. białostockim opinią przodującej, ambitnej, społecznie i politycznie aktywnej. Kiedy naczelnik, JERZĘ BUJNOWSKI, pytam o główne źródło tego wszystkiego, co widać we wsiach — odpowiada, że przede wszystkim sprawa to ludzkie. — Światli, uczynni, pracowici. Tu nie ma ziemi zaniedbanej czy zapomnianej. Oby jej było tyle, ile jest na nią chętnych, płać za nią wysokie ceny, kupują i ciężko na niej pracują.

Na 100 hektarów użytków rolnych we wsi PASIECZNIKI-DUŻE przypada ponad 90 sztuk bydła. Wskaźnik ten nie ustępuje najlepszym rezultatom, jakie osiągają rolnicy tych rejonów województwa, gdzie produkcja zwierzęca stoi na najwyższym poziomie. Ale nie tylko rolnicy z Pasiecznik-Dużych prowadzą tak wysokotowarowy chów bydła. W sąsiednich wsiach, a mianowicie w Dubiczach-Górczych i w Mochnacie jest podobnie.

mlers Kupiel i Mikołaj Ławrynowicz z Pasiecznik-Dużych, Alina Paneciewicz z Lipin, Antoni Iwanuk z Nowobereźowej, Mikołaj Michalczyk z Pucisk, Olga Wasiluk z Wodzieckiej, Siergiej Kuczek z Mochnate, Jan Nicyporuk z Czyżyk i wielu innych z Nowosad, Trywizy.

Za rozwinięcie produkcji podażą wzrost zamożności mieszkańców. Przede wszystkim dużo się buduje, modernizuje obiekty inwentarskie. Wsie zmieniały się nie do poznania. Prezentują się schludnie, są zadbane, z rozmachem też powstają nowe obiekty, jak chociażby Dom Kultury w Nowobereźowej

minnej Szkole Zbiorczej w Czyżach podlegają: dwie szkoły 8-klasowe (w Klejnikach i Kuraszewie), jedna 8-klasowa (w Morzu) i dwie jednoklasowe (w Tyniewiczach Dużych i Gorodczynie). Te dwie ostatnie placówki leżą już w gminie Narw, zaś organizację podlegającą są bezpośrednio szkole w Klejnikach.

Układ jest więc następujący: dyrektor szkoły w Czyżach odpowiada za funkcjonowanie wszystkich placówek oświatowych w gminie, a ponadto szkół w Tyniewiczach i Gorodczynie, dyrektor 8-klasówki w Klejnikach sprawuje nad tymi dwiema szkołami nadzór pedagogiczny, zaś gminny dyrektor szkół w Narwi planuje dla tych szkół kadry i budżet. Wszystko to dzieje się dla dobra dzieci z Tyniewicz i Gorodczyna, bo mają najbliższe do szkoły w Klejnikach, ale muszą upłynąć do wody w Narwi, zanim się ten układ dotarł. Doświadczeni pedagodzy zapewniają, że uczniowie na prawdę na tym zyskują, więc wypadła im jednakże nie wątpliwość, czy stan taki się utrzyma także wówczas, gdy np. zmienia się dyrektor szkoły lub naczelnicy sąsiadujących gmin. Cały układ funkcjonuje względnie sprawnie dzięki dobrej woli interesy grupy ludzi, których interesy nie zawsze bywają identyczne a nawet zbieżne.

Ten układ — to jeden z rezultatów reformy systemu oświatowego. I zarazem reformy administracji. Powołano do życia gminę Czyże, a w konsekwencji Gminną Szkołę Zbiorczą, mającą w przyszłości pełnić funkcję 10-letnią, zapewniającą wykształcenie wszystkim mieszkańcom od przedszkolaków po dorosłych.

Póki co szkoła nie ma warunków lokalowych, dzięki którym mogłaby zapewnić swoim wychowankom naukę nowoczesnymi metodami. Zbudowano ją w 1978 r. według tzw. typowego projektu. Miała w niej znaleźć pomieszczenie 8-klasowa wiejska szkoła. W starym budynku, wzniesionym podobno w 1859

roku, miała powstać izba pamięci. Wobec tego, że zamiast wiejskiej szkoły powstała gminna i zarazem zbiorcza, do obu budynków uczęszcza 217 uczniów i 31 przedszkolaków. Z trudem wygospodarowano miejsce na bibliotekę i pracownię techniczną, odgrywającą taką wielką rolę w realizacji nowego programu. Przedszkolaki wędrują, a gdy muszą usiąść miejsca starszym kolegom, siedzą po prostu na korytarzu, gdzie mają przylutny kacić. Ale korytarz — to zawsze kory-

skach i klasach przedszkolnych, muszą nadrobić ich leżanki w klasach I i II, a potem w następnych. Czy nadrobią? Tu chwila refleksji natury ogólnej.

Gdy przygotowywano reformę oświaty, największą troską napawała wszystkich nauka rachunków w zreformowanej szkole. Do klasy I i II wchodziły pojęcia, które wówczas nawet nie dla wszystkich nauczycieli były jasne i w pełni zrozumiałe. Następnym obawą były liczne i różnorodne zajęcia dokształcające

z dziedziny plastyki. Sprawa także kłopot przedmiot o nazwie „praca-technika”. Dzieci powinny poznać m. in. budowę i zasady działania silnika elektrycznego. Szkoła w Czyżach ma kilka modeli robionych na elementy, ale ma ich za mało. W innych szkołach brakuje jeszcze więcej. A poza tym — niech się panie nie obraża, ale o fakt to fakt — w klasach początkowych uczą z reguły kobiety, które trochę z zasady, trochę z nawyku, a najbardziej z braku zainteresowa-

nia, teraz wobec znanych trudności z dyktandem nie zawsze do końca robią da się zebrać jeden komplet.

To co dotychczas napisałem o szkole w Czyżach, nie ma jednoznacznie pozytywnego wydźwięku. A przecież jest to jedna z najlepszych szkół w woj. białostockim. Taka jest opinia w. d. oświatowych, a potwierdzają ją wyniki najbardziej obiektywne, to znaczy nie te, jakie uczniowie mają na świadectwach ukończenia klasy VII i VIII, lecz te jakie uzyskują w I klasach szkół ponadpodstawowych.

Jeśli uczeń tam jest dobry, jeśli jest większego wysiłku dorównuje poziomem kolegom z renomowanych szkół miejskich, a niekiedy przewyższa ich — wychowawcy ze szkoły w Czyżach przeżywają chwile cichej satysfakcji. Wraz z nimi, oczywiście, przeżywa przyjemne chwile dyrektor, chociaż ogólny poziom uczniów nie jest i nie może być dla niego zaskakującym. Jest przecież tym, który ten poziom planuje i współkształtuje troszcząc się o warunki pracy szkół, a nad wszystkim o kadry na odpowiednim poziomie.

Nie licząc szkół w Tyniewiczach i Gorodczynie — leżących, jak pamiętamy, poza obrębem gminy, w gminie Czyże pracuje 33 nauczycieli. 11 spośród nich ma już tytuł magistra, 3 osoby mają z sobą studia w uczelniach niepedagogicznych, 2 — przygotowują się do obrony pracy magisterskiej, kilka studiów. Tak więc, choć równocześnie dwie osoby nie mają w ogóle kwalifikacji nauczycielskich, ogólnie rzecz biorąc z kadra nie jest źle.

— Rad jestem z pracy nauczycieli, z którymi pracuję — twierdzi dyrektor. — Cenię bardzo pracę młodych. Nie zawsze sobie radzą, miewają kłopoty, ale mają chęć do pracy, a to rekompensuje niedostatek wynikający z braku praktyki. Kłopot w tym, że część tych młodych nauczycieli chce odejść. Marzy im się Białystok, Bielsk lub bodaj Hajnówka. A przecież w Czyżach, Klejnikach i Morzu też musi ktoś uczyć.

To ostatnie zdanie zadedykowałbym ludziom niezadowolonym z faktu, że tak wiele dzieci dowodzi do zreformowanych szkół. Jeśli dziś trudno zachęcić nauczyciela do osiedlania się na stałe w ośrodku gminnym, to co dopiero mówić o tych małych wsiach, gdzie jest 5-10 dzieci? A takich wsi jest coraz więcej. Tylko dowód i zakładanie internatów oraz półinternatów może dzieciom z tych wsi zapewnić wykształcenie.

Ale to pieśń przyszłości jeszcze odleglejszej niż te dwa komplety podręczników, jakie się marzą mgr Edwardowi Bajowi. Póki co rusza w Polskę na poszukiwanie nauczycieli, szczególnie specjalistów. Muszą być dobrzy, aby swą wiedzą, talentem pedagogicznym i chęcią do pracy wyrównać bodaj częściowo niedomogi okresu przejściowego, gdy program jest już z lat 80-tych, a warunki wciąż jeszcze z lat sześćdziesiątych naszego wieku.

RYSZARD KRAŚKO

Drugi rok reformy Trudy okresu przejściowego

tarz. Znakomicie przygotowana do swego zawodu pani Nina Dowgier (absolwentka białostockiego Liceum Pedagogicznego dla Wychowawczyń Przedszkoli oraz odpowiadającego Wydziału Filii UW w Białymstoku) radzi sobie znakomicie i w tych warunkach, ale dyrektor Edward Baj ze strachem myśli o chwili, gdy ta nauczycielka odejdzie. A odejść lada miesiąc i to nie dlatego, że nie podoba jej się praca w tej szkole lub miejscowości, ale po prostu tak się jej układały stosunki osobiste.

Reforma oświaty w zakresie wychowania przedszkolnego realizowana jest w całej gminie, ale wszędzie — podobnie jak w Czyżach — częściowo, bo nigdzie nie ma warunków umożliwiających zorganizowanie przedszkola. Każdy pedagog wie, a nie pedagog się domyśla, że tzw. ogniska przedszkolne i klasy „zerowe” — to namiastka, służąca lepiej uspokojeniu sumienia realizatorów reformy niż wyrównaniu poziomów intelektualnych 6-latków. Tak więc to, czego nie zdołają uczynić nauczycielki w ogniskach i klasach przedszkolnych, muszą nadrobić ich leżanki w klasach I i II, a potem w następnych. Czy nadrobią? Tu chwila refleksji natury ogólnej.

Gdy przygotowywano reformę oświaty, największą troską napawała wszystkich nauka rachunków w zreformowanej szkole. Do klasy I i II wchodziły pojęcia, które wówczas nawet nie dla wszystkich nauczycieli były jasne i w pełni zrozumiałe. Następnym obawą były liczne i różnorodne zajęcia dokształcające z dziedziny plastyki. Sprawa także kłopot przedmiot o nazwie „praca-technika”. Dzieci powinny poznać m. in. budowę i zasady działania silnika elektrycznego. Szkoła w Czyżach ma kilka modeli robionych na elementy, ale ma ich za mało. W innych szkołach brakuje jeszcze więcej. A poza tym — niech się panie nie obraża, ale o fakt to fakt — w klasach początkowych uczą z reguły kobiety, które trochę z zasady, trochę z nawyku, a najbardziej z braku zainteresowa-

nia — stroną od silników elektrycznych. Jak więc mają zapoznać z nimi swoich uczniów?

Twórcy nowego programu, kładąc nacisk na naukę poszczególnych przedmiotów przez specjalistów, zdawali się nie pamiętać, że Polska nie składa się z Warszawy i miast wojewódzkich, gdzie wobec znanej powszechnie niechęci młodych do wyjazdu na wieś, kreśli się nadmiar specjalistów z różnych branż. Na wsi ich nie ma. Dyrektor Baj sprowadził więc muzyka, który uczył grać na flecie prostym. Zawarł również umowę z objazdowym zespołem warszawskiej Filharmonii, aby uczniowie mieli okazję zobaczyć i usłyszeć prawdziwą orkiestrę, bo wszak muzyka mechaniczna i „żywa” — to nie to samo.

Troszcząc się o rozwój duchowy wychowanków, Edward Baj stara się także, aby mieli okazję do rozwoju fizycznego. Z jednym wyjątkiem: nie chce, aby dzieci klas pierwszych trenowały mięśnie noszące podręczniki. Ale niewiele może na to poradzić. Kiedyś dzieci miały dwie książki: „Elementarz” i rachunkową. Dziś mają podręcznik nawet do gimnastyki. Nie piszę tego, aby prowokować do dyskusji, czy to ma sens czy nie. To dyskusja dla specjalistów, choć chyba nie tylko, skoro przed reformą trzeba było dla klas początkowych wydrukować 1,5 mln podręczników a po reformie — 7 mln. Ktoś stanowczo za bardzo liczył na wspomniany już poligraficzny cud. Ale w tej chwili mniejsza o to. Rzecz w tym, że dzieci lubią nosić do szkoły „co ojczyzna dała”, jak się mówi w wojsku. A matki większe są tak samo zajęte jak miejskie, więc dzieciak ładuje w torbę cały majątek i aż się pod tym ugina.

— Idealnie byłoby — powiada dyrektor Baj — aby dzieci miały po dwa komplety książek. Jeden leżałby w domu, drugi w szkole. Kiedyś już się zaczęliśmy zbliżać do tego ideału, ale teraz...

Tropami komputerowej niewiedzy

ciąg dalszy ze str. 3

nie rachunkiem ekonomicznym w Polsce resortowej niczego nie zmienia. (Patrz też akapit o EMC i funduszu plac). Przeciwny jest dyrektor Szyszko, „któremu ośrodek komputerowy w „Uchwałyach” podkradnie i klientów, i pracowników.

Są dwie drogi komputeryzacji kraju. Dawać każdemu — kogo na to stać — komputer lub tworzyć duże centra informatyczne połączone z klientem końcową. Ciężka koncówka posiada praktycznie wszystkie urządzenia EMC poza jednostką centralną, która decyduje o kosztach eksploatacji komputera. Na świecie powszechne zastosowanie znalazły minikomputery, ale np. japońskie minikomputery może policzyć to, co nasza Odra 1305 czy R-32. Brakuje również w kraju wysoko kwalifikowanej kadry programistów i projektantów. Jednak urzęcywistnie drugiej koncepcji utrudnia rozbieżność partycularnych interesów branżowych, brak centralizacji decyzji co do rozwoju informatyki, nastawienie polskiego przemysłu elektronicznego na produkcję dużych komputerów oraz głębokie zacofanie telekomunikacji.

Usługi komputerowe są w Polsce drogie. Za drogę, w „ETOB”-ie należność oblicza się od ilości pozycji w wydruku, w „ZETO” od czasu pracy komputera. W większych ośrodkach „ZETO” stosuje się

cennik z uwzględnieniem czasu pracy poszczególnych urządzeń zestawu komputerowego, co znacznie obniża cenę usług. Białostockie „ZETO” nie korzysta z niego, bo nie ma możliwości wprowadzenia systemu „George-3”. Rozliczanie „etobowskie” może zachęcać do zwiększania ilości pozycji, do rozzymiania tabulogramów. Jest to jednak mniejsza groźba niż tworzenie w „ZETO” nieefektywnych programów, obciążających jak najdłuższe komputery.

Duże trudności napotyka ocena pracy programistów i projektantów systemów. Klient ci się bezradni. Sprawa to o tyle ważna, że ponad 75 proc. pomyłek komputerowych jest następstwem wady programu (programing bug), zaś 24 proc. wynika z błędów w przygotowaniu kart perforowanych lub w obsłudze komputera. Wiele przedsiębiorstw broni się przed komputeryzacją właśnie z powodu niemożności kontrolowania tego procesu.

Komputery są nam potrzebne już dziś, ale niezbędne jest zbiega się to z koniecznością modernizowania systemu gospodarczego, z próbami osiągnięcia efektywności. Świat zachodni komputeryzował gospodarkę już efektywnie, mimo to dla wielu zastosowań EMC nie znalazł racji bytu. Idąc drogą prób i błędów, płacimy za informatykę dużo, o wiele za dużo.

JERZY MUSZYŃSKI

— Ale boli, panie doktorze, ja nie mogę — tłumaczy się pacjentka.

— Co, nie rozumie pani, co się do pani mówi? Albo będzie spokojnie albo przestanie szcze. W sukurs „Kildareowi” przychodzi polozna: „Pani se meżowi opowie, jak bolało. Co paniusia myślała, że to tylko same przyjemności? Nie przeszkadza tu, bo pan doktor się spieszy. A my sobie dalej stoimy wokoło i patrzymy i uczymy się.

Co roku otrzymujemy praktyki. W tym jest tak średnio, około 50 miejsc na praktyki centralne, czyli do krajów kapitalistycznych: Włochy, Hiszpania, Grecja, RFN, Finlandia, Dania, Szwajcaria, Jugosławia. Kwalifikacja na wyjazd według ustalonych corocznie przez Komisję Zagraniczną Rady Uczelnianej SZSP. Jestem pełnomocnikiem Rady Uczelnianej i mam kłopot: cztery osone, by które chcą lecieć były już raz w zeszłym roku. Przypisy donoszą, że urządził dwudziestą wyjazd, ale zwykle kwalifikuje się je dopiero w drugiej kolejności. Właśnie siedzę u przewodniczącego RU i referuję sprawę.

— No a ta... pojedzie — pyta.

— Wątpię, była w zeszłym

roku w Danii. Egzamin z języka na pięć, średnia też wysoka — ale drugi raz?

Prezes poprawia się na fotelu, i po chwili „rozumiesz to taka wartościowa dziewczyna. Nie, żeby jakieś macholki, ale... Co będziemy wysyłać trojkowców, lepiej żeby pojechał ktoś, kto na to zasłużył”. Fakt! Dziewczyna może i jest rzeczywiście nadzwyczajna, ale też co się na jeżdżila, to się najjeżdżila a to obóz w Bułgarii, a to MOP (czyli Międzynarodowy Obóz Pracy) we Francji, a to Znowu jakaś wyprawka do Gruzji, no i poprzednia praktyka w Finlandii. Za parę dni posiedzenie komisji kwalifikacyjnej. Głosujemy w sprawie „drugorocznych” no i masz ci los? Cztery głosy „za” i tylko mój jedyny sprzeciw. Na dodatek patrz na mnie jak na wariatka, więc zaczynam się czuć niewojko. Przewodniczący podsumowuje: SZSP jest or ganizacją demokratyczną, ale nie możemy tolerować przebiegłości! Dziwię się, że tego nie rozumiesz. Nagradzamy tych, którzy pracują — to chyba jasne.

Kiedy wyjdę po klasyfikacji, usłyszę za plecami rozmowę: „To wszystko lipa, co ty, nie wiesz? I tak wiadomo, kto pojedzie, a kto nie. Ale co im

zrobisz? Zresztą kto by sobie głowę zaważał — normalnie! Anegdota o kilce i kolekcji, chodzi o różnicę kolekcji to my, kilka to oni.

„Siedzą w stolówce studenckiej i jemy obiad. Mojeżonie i tak jest wszystko jedno, kiedy wróć, więc wcale mi się nie spieszy. A Maria słucha i jakoś tak wzdycha. Usiadłem przy niej, bo usmiechnęła się przy mnie. To dziwne zresztą, że jest sama a jeszcze zdziwniejsze, że siedzi teraz właśnie za mną, bo jak na złość jestem nie ogolony, obszarpany i zły jak siedem niezniszczę. Maria pociesza mnie jak może i może wiele pięknych i mądrych rzeczy. Dowiaduję się od niej, że też chce mieć męża i dzieci, dom i wierzby w lasie, to samo, co ja. Słowem tak się dokładnie rozumiemy i zgadzamy. Tylko, że za parę dni, kiedy grzecznie uklonię się Marii na ulicy — uda, że mnie nie widzi. Nie jestem już nie ogolony i w białym kożuchu oraz najróżniejszych kolorowych szalikach, sweterkach i całej plataninie pewnie wyglądam jak sen nastolatki. Nie rozumiem. Chociaż... Maria chce mieć męża, dom, dzieci, a nie kłopoty, nawet wyjechać z Zastawy, wszystko strojne w pewexowskie ciuchy. Zresztą czy to możliwe, że wszystkie rzeczy, które jej

opowiedziałem? Sam bym nie uwierzył.

Siedzą sobie całą grupą w barku kliniki. Pijęmy colę, jemy paczkę. Goska ma na sobie dużo rzeczy, ale właściwie nie jest specjalnie w tym wszystkim atrakcyjna, zresztą nie musi. Goska to instytucja, nawet gdyby była ubrana w kufajkę. Gdziekolwiek się pojawi zaraz otacza ją mały tłumek. Może to tata — dentysta, a może jeszcze coś innego? Jaga, niepozorna jak cień, towarzyszy Gosce. Rysiek jest zabawy go wszyscy i on chyba też wszystkich lubi, chociaż wcale nie musi. Jest wszędzie i byskolwiek inteli-gentny, to znaczy raczej mógłby być, gdyby na przykład musiał. Ale nie musi. Jurek, lśny milczek wygląda na pięćdziesiątka. Marysia jest już asystentką na farmakologii, zna wszystkich naszych co młodszych doktorów i jest bardzo pewna siebie.

Gaworzymy sobie spokojnie, luzniutko: asystent nie zając — nie ucieknę, do wiedzy też nie mam co się spieszyć. „Nie! zachowaj pogonił kota”. „Zastaw podrożaj... Nie tylko zresztą Zastawy, wszystko drożę... Znać kawał o chińskiej armii? — Nie tartuję. Co nowego w Wietnamie?... Zda-

pis dnia dzisiejszego i przemian zachodzących w województwie.

Książki sprzedawano jako przystępnie „cieple bułeczki”. Organizatorzy przygotowali sporo poszukiwanych tytułów i to podnosiło temperaturę imprezy. Oczywiście, nie narzekała na brak zainteresowania także „Loteria książkowa”, wyzbywająca się pozycji „nieubłaganych”. Z ciekawą propozycją wystąpił „Dom Książki”, uruchamiając stoisko antykwaryczne, ze sprzedażą i kupnem książek używanych.

Przy okazji kiermaszu zaprezentowali swoje prace suwalscy plastycy. Forma ich bezpośredniego spotkania się z

mieszkańcami grodu, w którym tworzy już licząca się gromadka artystów, najlepiej popularyzuje środowisko. Wielu suwalczan wyrażało zdziwienie i zaskoczenie odkryciem obecności artystów w ich mieście. Oficjalne galerie jak BWA i PSP okazują się reklamą zbyt wąską. Zielona galeria pod żółtym stołem stała się więc szansą wzajemnego poznania się.

Majówka z książką spełniała swoje zadanie. Szkoda — mówi wielu suwalczan — że tak ciekawa i potrzebna impreza odbyła się okazjonalnie, niestety, tylko raz w roku.

Tekst i fot.: KAW — JAN PODZIEWSKI

Majówka z książką

Suwałski kiermasz książek stał się przystępnym światem czytelników. Stosieczna niedziela zgromadziła w parku miejskim tłumy suwalczan. Wojewódzki Dom Kultury, jeden z organizatorów, zaprosił pisarzy związanych z Wydawnictwem Łódzkim. Podpisywali swoje książki: Jerzy Wawrzak, Edward Kopczyński, Władysław Orłowski, Igor Sikirski i Lucjan Włodkowski. Wydawnictwo Łódzkie sprawuje edytorstwo i wydawnictwo suwalckie. Najmłodszym dzieckiem tego mariażu jest, sprzedawana także na kiermaszu, książka „Spotkanie z Suwalszczyzną”. Najprzedszy reporterzy prezentują w niej za-

les co ostatnio? „...i!l, w pokoju mi ciągle świecą. „Stara balanga” — mówi Rysiek. Śmiejemy się. Faktystycznie jak to się wszystko fantastycznie kręci: Anna, chłop w telewizji, przewodniczący RU, i Rysiek, i Goska, doktor weźmy taki ważny i docent jeszcze ważniejszy, spowieściana pozożnica, sklep komercyjny z szynką na wystawie, pedzace, 2700 złotych, robotnik, kupujący „jabłko”. Jurek też ważny i Jaga bardzo na miejscu, zebrane kwalifikacje i tam nie tolerujemy przeciętności. Polak papieżem i tók w trolebusie, wolna sobota, panie, coś pan, czy się stoi czy się leży, zamarnięty w zaspie pijak, 150 proc. normy, praktyka w Hiszpanii, Maria co chce wyjść za mąż, nikt nie lubi cudzych kłopotów. Wszyscy ważni, mądrzy, pewni siebie, same usmiechnięte buzie, wszyscy napompowani siusznymi racjami!

Urodziłem się dwadzieścia pięć lat temu. Matka moja była kobietą światłą i wykształconą, przez wiele lat uważała ją za najlepszego człowieka na świecie. Ojciec, lekarz. Dzieciństwo miałem długie i bardzo szczęśliwe. Nie brako-wało w nim niczego: Ani Świętego Mikołaja, ani bajek o Ali Babie, Korsarzu Palemo-

nie i kocie w butach. Kochałem swój dom i może dlatego tak długo żyłem zamknięty w jego bezpiecznym światku. Od pierwszego do jedenastej klasy byłem najlepszym uczniem w swojej klasie. Uczyłem się języków i dla zabawy tłumaczyłem angielskich klasyków, trając na to całe tygodnie, mieszając, zajmowałem się humanistyką i historią, astronomią i morzem, grałem w szachy i podnosiłem ciężary. Wszystko to było dostatecznie ciekawe, abym nie czuł potrzeby towarzystwa rówieśników. Bez trudu dostatek miał w studia i ubrojeni w optymistyczny entuzjazm ruszyłem na podbój świata.

Potem poznałem jednego, drugiego i dziesiątego profesora, doktora, przyjrzałem się oprychom po bramach, zacząłem chodzić na giełdę, pogadałem sobie z koleśkami w akademiku, „ożeniłem się z Anną i spotkałem Marię, musiałem często stać w kolejkach, więc słuchałem, zacząłem czytać „Motor”, poznałem wiesz i SZSP, Obejrzałem to z bliska. I zwątpiłem.

Wojciech Kossowski

WPHW

JARMARK W ŁOMŻY

impresja towarzysząca obchodom
„ŚWIĘTA KULTURY STAROPOLSKIEJ”

23 – 25 maja br. w godz. 10-18

- ubiory dla dzieci i dorosłych
- sprzęt sportowo-turystyczny i wodny
- artykuły gospodarstwa domowego
- książki i reprodukcje
- słodczyce i napoje

ZAPRASZAJĄ ORGANIZATORZY

WPHW, WSS „Społem”, WZSR „Samopomoc Chłopska”, RSW „Prasa-Książka-Ruch”, „Dom Książki”, „Cepelia”.

INSPEKTORAT EKSPLOATACJI RZEK w Głzycu, ul. Wodna 5 ogłasza **PRZETARG NIEOGRANICZONY** na wykonanie robót remontowych budynków i studni strażnicy wodnej w miejscowości Białobrzegi. Koszt robót budynków i studni wyniesie ca. 200 tys. zł. Do przetargu zapraszamy przedsiębiorstwa państwowe, spółdzielnie pracy i spółdzielnie rzemieślnicze. Przetarg odbędzie się w biurze Nadzoru Wodnego w Augustowie, ul. 29 Listopada 5 siódmego dnia po ogłoszeniu w gazecie.

Oferty prosimy składać w biurze Nadzoru Wodnego w Augustowie do dnia poprzedzającego przetarg.

k 2130-1

OKRĘGOWY ZARZĄD LASÓW PAŃSTWOWYCH w Białymstoku ogłasza **PRZETARG NIEOGRANICZONY** na sprzedaż:

— samochodu sanitarnego „Fiat” 125p 1500, rok produkcji 1974, nr silnika 188572, nr podwozia 332251, który odbędzie się dnia 4 czerwca 1980 r. o godz. 9 w Białymstoku przy ul. Ciołkowskiego 159.

Cena wywoławcza wynosi — 60.000 zł.

Osoby przystępujące do przetargu winny wpłacić wadium w wysokości 10 proc. ceny wywoławczej najpóźniej na jeden dzień przed przetargiem w kasie OZLP przy ul. Lipowej 51 lub na konto 805012-1078 w BGZ O/W Białystok. Samochód można oglądać przy ul. Ciołkowskiego 159 w dniach od 30 maja do 3 czerwca 1980 r. w godz. 10-13. OZLP zastrzega sobie prawo unieważnienia przetargu bez podania przyczyn.

k 2240-1

WIELOBRANŻOWA SPÓŁDZIELNIA INWALIDÓW w Białymstoku Al. 1 Maja 8/1 ogłasza **PRZETARG NIEOGRANICZONY** na wykonanie i sukcesywną dostawę w II i III kwartale 1980 r. 2000 szt. pudełek metalowych niklowanych do stempli kauczkowych różnych rozmiarów. W przetargu mogą brać udział przedsiębiorstwa państwowe, spółdzielce i osoby prywatne. Komisijne otwarcie ofert nastąpi w dniu 6 czerwca 1980 r. o godz. 12 w biurze Spółdzielni. Oferty należy składać w zalakowanych kopertach oraz przedłożyć wzorce pudełek do dnia 5 czerwca 1980 r. Spółdzielnia zastrzega sobie prawo dowolnego wyboru oferenta jak również unieważnienie przetargu bez podania przyczyn.

k 2009-1

Rejon Energetyczny w Głzycu przeprowadza odbiór energii elektrycznej za przerwę, której wystąpiła na Ośledzi Wilanów w Głzycu w okresie 30 maja 1980 r. do 30 września 1980 r.

Powstała przerwa spowodowana jest przebudową urządzeń energetycznych. Blizszych danych udzieli Rejon Energetyczny w Głzycu, tel. 23-47.

k 2049-1

14 maja br. zmarł w wieku 55 lat

Stanisław Hossa

dlugoletni, zasłużony pracownik Zarządu Wojewódzkiego LOK w Białymstoku odznaczony Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski, Złotą Odznaką Zasłużony Białostoczanin i innymi medalami. Z głębokim żalem żegnamy szlachetnego człowieka i oddanego działacza.

Cześć Jego pamięci!

Wyrazy głębokiego współczucia

RODZINIE ZMARŁEGO

składają: Kierownictwo i współpracownicy Zarządu Wojewódzkiego LOK.

k 2252-1

12 maja br. zmarł w wieku 58 lat długoletni pracownik Urzędu Miasta i Gminy w Grajewie

Henryk Grzybowski

odznaczony Srebrnym Krzyżem Zasługi.

Wyrazy głębokiego współczucia

RODZINIE

składają: Naczelnik Miasta i Gminy, Rada Zakładowa i Pracownicy Urzędu Miasta i Gminy w Grajewie.

k 2246-1

Wyrazy głębokiego współczucia

Kol. LIDII IWANIUK

z powodu zgonu

Meża

składają: Rada, Zarząd, Rada Zakładowa i współpracownicy Spółdzielni Pracy „Promet” w Białymstoku.

k 2270-1

Wyrazy szczerzego współczucia

Kol. mgr ALICJI IWANOWSKIEJ

z powodu zgonu

Ojca

składają: współpracownicy Zakładu Diagnostyki Klinicznej Akademii Medycznej w Białymstoku.

k 2216-1

Wyrazy głębokiego współczucia

Kol. mgr ELŻBIECIE CZARTOSZKIEWICZ

z powodu zgonu

Ojca

składają: Dyrekcja, Rada Zakładowa, POP i współpracownicy Wojewódzkiego Przedsiębiorstwa Gospodarki Komunalnej i Mieszkaniowej w Łomży, Wydział Oddział w Zambrowie.

k 2244-1

Wyrazy głębokiego współczucia

Kol. mgr WITOLDOWICZ

z powodu śmierci

Matki

składają: Dyrekcja, Rada Zakładowa i współpracownicy BPIE.

k 2245-1

Wyrazy głębokiego współczucia

Kol. WERONICE LITWINOWICZ

z powodu śmierci

Ojca

składają: Zarząd i współpracownicy Spółdzielni Inwalidów „Napród” w Białymstoku.

k 2233-1

WOJEWÓDZKI UNIWERSYTET ROBOTNICZY ZSMF w BIAŁYMSTOKU

organizuje w miesiącu czerwcu

KURS PRZYGOTOWAWCZY

dla kandydatów na wyższe uczelnie wszystkich typów.

Kurs obejmuje wszystkie przedmioty obowiązujące na egzaminie danego kierunku studiów. Zapisy na kurs odbywają się codziennie do dnia 30 maja br. Informacji udziela i zapisy przyjmuje sekretariat WUR, ul. Warszawska 44, tel. 314-15.

k 2242-1

PRACA

POTRZEBNA pomoc domowa.

Białystok, Produkcja 30 m 2.

k 2293-1

PRZYJME opiekunkę do dzieci

(2 i 4 lata). Białystok, ul. Mani-

festu Lipcowego 10/1 m 2, tel.

218-41.

k 2781-1

PRZYJME dwóch uczniów do warsztatu

ślusarskiego, mieszkanie na miejscu

zawieszone. Ciepła, Raszewo

koło Warszawy, ul. Na Skra-

ju 107.

k 2187-00

LOKALE

PRZYJME na mieszkanie w Gra-

bowie, (dojazd „14”). Oferty: Biu-

ro Ogłoszeń nr 2757.

k 2757-1

ODSTĄPIŁ pokój z kuchnią ma-

leniem i łazienką, oddzielny pokój

dla ucznia. Dojazd. Dofidy Gór-

ne, ul. Browarowa 44.

k 2768-1

MIESZKANIE 140 m kw. w cen-

trum Białostoku (1 piętro, te-

lefon, gaz, c.o., ogród) możliwość

garażowania — notarialnie prze-

działanie. W rozliczeniu konieczne M-4

zastępcze lub własnościowe w cen-

trum. Oferty: Biuro Ogłoszeń nr

2712.

k 2712-1

MIESZKANIE własnościowe duże

w śródmieściu Białostoku — prze-

działanie. Oferty: Biuro Ogłoszeń nr

2759.

k 2759-1

MIESZKANIE 40 m kw. — 2 po-

kój, kuchnia (górka — dom

drewniany), garaż murowany 33 m

kw. oraz budynek gospodarczy —

przebiega. Białystok, ul. Dojły-

dy Fabrycznej 18.

k 2772-1

Wyrazy szczerzego współczucia

mgr inż. HALINIE SAWICKIEJ-TOMALAK

Z-cy Dyrektora Zespołu Szkół

Głównego — Drogowych w Biał-

ymstoku

z powodu śmierci

Ojca

składają: Rada Pedagogiczna, Komitet

Rodzicielski, młodzież i admini-

stracja szkoły.

k 2273-1

Serdeczne wyrazy wdzięczności

bliskim, znajomym i insty-

tucjom za pomoc i życzliwość

okazaną w związku ze śmiercią

Ignacego Walaszka

składają rodzina.

k 2247-1

Wyrazy szczerzego współczucia

mgr inż. ALEKSANDROWI SAFANOWSKIEMU

z powodu zgonu

Matki

składają: Zarząd, RZ, POP, ZSL o-

raz współpracownicy WZKR

w Łomży.

k 2261-1

Wyrazy szczerzego i głębokiego

współczucia

mgr inż. ALEKSANDRZE SASIMOWICZ

z powodu zgonu

Ojca

składają: Komitet Gminny PZPR i

Urząd Gminy w Nowym

Dworze.

k 2254-1

Wyrazy szczerzego i głębokiego

współczucia

mgr inż. TADEUSZOWI FRANKOWSKIEMU

z powodu zgonu

Matki

składają: Zarząd, RZ, POP, ZSL oraz

współpracownicy WZKR w

Łomży.

k 2266-1

Wyrazy szczerzego współczucia

mgr inż. TADEUSZOWI FRANKOWSKIEMU

z powodu zgonu

Matki

składają: Zarząd, RZ, POP, ZSL oraz

współpracownicy WZKR w

Łomży.

k 2266-1

Wyrazy szczerzego współczucia

mgr inż. TADEUSZOWI FRANKOWSKIEMU

z powodu zgonu

Matki

składają: Zarząd, RZ, POP, ZSL oraz

współpracownicy WZKR w

Łomży.

k 2266-1

Wyrazy szczerzego współczucia

mgr inż. TADEUSZOWI FRANKOWSKIEMU

z powodu zgonu

Matki

składają: Zarząd, RZ, POP, ZSL oraz

współpracownicy WZKR w

Łomży.

k 2266-1

M-4 spółdzielcze w Głzycu za-

miennie na podobne lub mniejsze

w Białymstoku. Wiadomość: Biał-

ystok, ul. Zwycięstwa 16/2 „a”.

k 2788-0

SAMOCHOBY

POMOC drogowa, tel. 272-16. Biał-

ystok, Zwierzyniecka 56/A. Sio-

nicz.

k 2280-0

„DACIE” 1300 — sprzedam. Choro-

szcz, ul. Akacjowa 4.

k 2709-00

SAMOCHOÓD „Volkswagen” 1200

oraz MZ (czarna) — sprzedam.

Hajnówka, ul. Leśna 12.

k 831-1

SILNIK „Volkswagena” 1300 (kom-

pletny) — sprzedam. Białystok,

Zwierzyniecka 11 m 49.

k 2760-1

„FORDA” Taunus Combi (1971

rok, pojemność 1700) stan dobry

— sprzedam lub zamienie na

„Fiat” 125 p Suwałki, tel. 41-78.

k 2781-1

„FIAT” 125p 1500 (nowy) — 1980

rok) oraz przekładnię kierowniczą

do „Fiat” 125p starego typu

— sprzedam. Elk, tel. 20-09. (po

szesnastej).

k 822-1

„FIAT” 125p 1500 (1978 rok) —

sprzedam. Suwałki, tel. 200-18.

k 805-1

„FIAT” 125p 1500 (standard fab-

ryczny) — sprzedam. Wiadomo-

ści: Elk, ul. Wandy Wasilew-

skiej 37.

k 833-1

WOLGę nową sprzedam. Biał-

ystok, Nowowarszawska 11.

k 808-0

KAROSERIE „Fiat” 125p (po

wypadku) — sprzedam. Wiado-

mości: Suwałki, Siedlińska 33.

19-300 Elk.

k 833-1

„FIAT” 125p 1500 (1978 rok) —

sprzedam. Białystok, tel. 200-18.

k 805-1

KAROSERIE „Fiat” 125p, silnik,

czułość, zamienne, „Syrenę” 105

— sprzedam. Benedykt Skellgow-

rozmaitości • rozmaitości

Przemysł turystom

Z czym na wakacje?

Przed sezonem letnim warto dokonać przeglądu tego, co jest i będzie do dyspozycji wiozących rodaków. Doskonałą okazją do tego był Salon „Rekreacja 80”, zorganizowany na wiosennych targach poznańskich.

Zacznijmy od potentata. „Polsport” pokazał w Poznaniu kompletne wyposażenie dla tenisistów, od rakiet i piłek po stroje, obuwie i torby, ciekawy i dobry zestaw plecaków (nowoczesnych, z technicznego ortolionu na duralowych stelażach), sakwy dla rowerzystów, wiele typów obuwia sportowego, meble i drobny sprzęt campingowy, naczynia turystyczne, narty wodne. Zbyt uboga była oferta, jeśli chodzi o obuwie i ubrania dla turystyki pieszej, ale i tak ekspozycja „Polsportu” wyróżniała się zdecydowanie.

Podobnie zwracało uwagę to, co pokazywały zakłady „Predom”, a zwłaszcza „Predom-Romet” z Bydgoszczy. 63 typy rowerów, od wysięgowych do dziecińczych, przyciągały uwagę zwiedzających. Ponadto przedstawiono siedem typów motorowerów i motorynek, a wśród nich motorower z automatyczną zmianą biegów.

„Predom”, a konkretnie zakłady w Niewiadowie, są producentem cenionych przyczep campingowych N-126, N-127 i N-132.

W Poznaniu, można było

także obejrzeć przyczepę do przewożenia łodzi i przyczepę bagażową. Przyczepy campingowe i bagażowe wykonywane są z laminatu, o konstrukcji skorupowej i od lat jest ich na rynku za mało w stosunku do potrzeb. Poszukiwane są także składane kajaki „Janar” i „Neptun” (również z Niewiadowa) i składana łódka żaglowa.

„Predom”, to także butle gazowe i oprzyrządowanie do nich — palniki, kuchenki, grzejniki, lampy itp. W Poznaniu można było obejrzeć pięć typów butli, od półkilo-

wej do najpopularniejszych „dwójek”. Produkują się ich rocznie sześćset tysięcy i ciągle są poszukiwane.

„Stomil” pokazał przed sezonem osiem typów gumowych pontonów, od małego wiosłowego, z przeznaczeniem głównie chyba dla samotnego rybaka, do dużych pontonów przystosowanych do silnika doczepnego. Były także materace pneumatyczne, przeznaczone do pływania i plażowania oraz stanowiące wyposażenie namiotów. „Stomil” produkuje ponadto maski, pletwy i rękawice pływackie, kajaki pneumatyczne i łodzie.

(Interpress)

Dziesięciolecie urocznicy z Atmą. Aty Rauszan Aspiandiarowa (na zdjęciu u góry z lewej) otrzymała niedawno egzemplarz autorskiej pierwszej książki „Czas” (Zegarek) — zbiór wierszy o przyrodzie ojczystego kraju. Rauszan nie tylko pisze lecz również dobrze maluje. Jej prace niejednokrotnie zdobywały nagrody na licznych krajowych i międzynarodowych wystawach. Ilustracje do swojej książki Rauszan zrobiła sama.

CAF—TASS

Tegoroczny festiwal „Pop Session”, który odbywa się w Sopocie zmienia nieco formułę. Przede wszystkim nie odbędą się koncerty zespołów tzw. „młodej generacji rocka”, bardziej skromnie reprezentowany jest również zachodnioeuropejski rynek muzyczny. Oprócz grup z krajów socjalistycznych wystąpi bliżej nieznanymi zespołami brytyjski „The Immaters” uprawiający rytm and bluesa w wersji z wczesnych lat sześćdziesiątych. Promocja młodych polskich grup odbędzie się tym razem w Jarocinie, w czasie I Ogólnopolskiego Przeglądu Muzyki Młodej Generacji. Natomiast w sopockiej Opeze Lesnej, w czasie „Pop Session” wystąpi bidostocka „Kasa Chorych”, jako jeden z najciekawszych debiutantów. Warto dodać, że zespół występował ostatnio w czasie poznańskiej Międzynarodowej Wiosny Estradowej, jako reprezentant polskiej grupy wykonawców, w której znaleźli się nasi najwybitniejsi.

Do grupy podstarzałych już nieco wykonawców

MUZYCZNE NOWINKI

„młodej generacji” dołączył ostatnio zespół „Kryzys Romansu”, który w plebiscycie „Słowa Powszechnego”, w kategorii „Talent”, zajął czwarte miejsce. Pierwsze otrzymała „Kasa Chorych”. Grupa składa się z młodych muzyków (18—21), niezbyt często pokazywała się do tej pory publiczności, nie ma jeszcze nagrań radiowych. Ale za to członkowie „Kryzysu” stać na takie publiczne wypowiedzi: „Działalność zespołu, nowej fali” nie jest u nas popularizowana, natomiast miejsce na antenie radiowej zajmują jużowe nagrania disco oraz nie kończące się produkcje „sędziwych weteranów” w rodzaju „Pink Floyd” czy „ELP”. Jeśli chodzi o nas, nie chcemy realizować schematu obyczajowego muzyka rockowego, „u-ciekiera” i „buntownika”. Chcemy zerwać z żalosną tradycją utrwaloną przez zespoły z kręgu „hippiesów”.

(„Słowo Powszechno”). Nie wiem uprzedzić o co tu chodzi, ale jestem przeciw.

Po raz siódmy w Olsztynie odbędzie się festiwal pn. Ogólnopolskie Spotkania Zamkowe „Śpiewajmy poezję”. Oprócz stolicy województwa wykonawcy gościć będą również w Lidzbarku Warmińskim i Nidzicy. W programie: koncerty wykonawców profesjonalnych, przesiadywania konkursowe oraz warsztaty poetycko-muzyczne.

Pozazdrościć można miłośnikom muzyki z Zabrza, którzy dzięki aktywności tamtejszego Domu Muzyki i Tańca są świadkami interesujących wydarzeń muzycznych. Ostatnio występowali tam słynny George Fame (przebieg — m. in. „Boney and Clyde”), wkrótce natomiast koncertować będzie dwóch gigantów współczesnego jazzu — Gary Burton (wibrafon) i Chick Corea (fortepian, syntezatory). J.G.

Nowa grupa „Kryzys Romansu”: „Chcemy zerwać z żalosną tradycją utrwaloną przez zespoły z kręgu hippiesów”.

Mój znajomy mieszkający niedaleko Tykocina od dawna namawiał mnie, bym go odwiedził. Obiecywał, że zamienił się z towarzyszem, ale nie udało się. W końcu, kiedy turystyka nie była tak rozpowszechniona, jak obecnie, a rzeki toczyły swoje nurty w naturalnych korytach, a nie w zmalowanych kanałach. Pamiętam, że jak przez młot, moje wyprawy w latach pięćdziesiątych na dół

Długo czekała zawodowa nie pozwalała mi na wyjazd, ale w końcu udało się. W końcu, kiedy turystyka nie była tak rozpowszechniona, jak obecnie, a rzeki toczyły swoje nurty w naturalnych korytach, a nie w zmalowanych kanałach. Pamiętam, że jak przez młot, moje wyprawy w latach pięćdziesiątych na dół

Arkadia. Stronizna kraina szczęśliwości i harmonii, dobrobytu i nieskalanego spokoju. Niewiele w swoim życiu widziałem, a nie jest ono krótkie, takich Arkadii spotkałem. Wielkość jeziora w czasach, kiedy turystyka nie była tak rozpowszechniona, jak obecnie, a rzeki toczyły swoje nurty w naturalnych korytach, a nie w zmalowanych kanałach. Pamiętam, że jak przez młot, moje wyprawy w latach pięćdziesiątych na dół

wówczas Pojezierze Brodnickie. Małe, ciche jeziora, połączone uroczymi, tak zagubionymi, że nawet bez nazwy miejscowych, naturalnymi kanałami otoczone samotnym, pełnym ptaków, borem. A jakie ryby tam były! Długo podziwiałem, że nie znany tu ryby jeszcze wędrowni kłusownicy.

Rozmyślanie przy łowieniu

Moje Arkadie

kalendariusz wędkarski i dlatego brat zawsze, nawet w ponure, wypełnione chmurami i północnym wiatrem, dnie. Teraz... Od jeziora Bachotek aż po Partęczyno to jeden wielki uczulizowany ośrodek turystyczny.

Albo taka rzeka Błzna. Niewielka, choć głęboka, łącząca jezioro Błżno z rzeką Rospudą, przebiegała się w górnej części przez uroczyska Puszczy Augustowskiej, zaś w dolnej meandrującą wśród

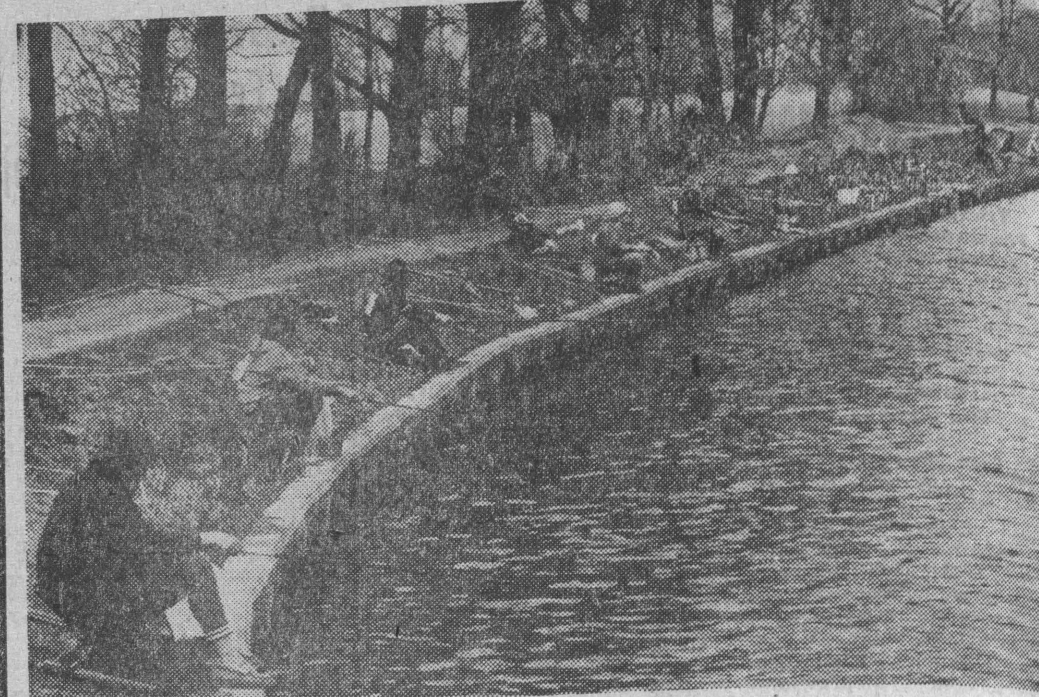
masowej turystyki okazały się silniejsze od potrzeby zachowania naturalnego stanu tego niewielkiego przelotu w skali krajowej, a jakiego uroczyska. Nie zapomnę nigdy uroczyska, które uwarło na mnie w czasie koleżnej wyprawy do „uporządkowanego” rzeki. Długo „ciężka” przez lasy i bagna została przekształcona w wygodną „szutrową” dla zupianych apetytu kajakowców. Żeby to jeszcze pozwolono tylko powoła-

szewu przesadzające rzekę. Ale uczyniono dużo gorzej: wytopiono w tych miejscach żyzną ziemię na obszar niedostępnego brzoza kikutu olch. Kiedy (rzeczwiście zaprzeczając kajakom, sam na nie wielokrotnie się „nawracałem”), „wyprostowałem” niektóre odcinki rzeki na bagnach. Udośćniono rzekę wszystkim z ich hataśkami obywateli, trawiatami, niedoświadczonymi śmieciami po obozowiskach.

Należałoby tej grupie wędkarzy, którzy szukają nad wodą nie tylko ryby, ale i charakterystycznej dla nie skazanej przyrody. Lubię odkrywać niedostępne uroczyska, obserwować nie zakłócone działalnością człowieka życie przyrody, i lubię to. Toteż z bitem serca śledziłem przewidywania, że w tym miejscu, kiedy wiozłem moje Arkadie.

rzeczywiście: była to nie skazana przyroda, była pierwotna rzeka, wolnym nurtem przepływająca przez las wilkiny, łęki i łąki, były też i nawet — mimo nieprzychylnych prognoz — były ryby! Jak spędziłem ten dzień opiszę innym razem, bo i bez przypadek nie było. Ale gdzie spędziłem, nie zdradzę. Każdy musi szukać swojej Arkadii sam.

POLKARP

Zawodnicy zajęli wyznaczone pozycje i z nadzieją wpatrują się w nieruchome spławiki.

Taka ryba... w akademickiej siatce

Na Kanale Augustowskim w Białołęce odbyły się VI Akademickie Mistrzostwa Polski w Wędkarstwie Gruntowym. Wędkarstwo otrzymało status sportu, a zatem była ciekawa, zacięta walka o to, kto więcej wyciągnie z wody rybek. Organizatorami tej pożytecznej imprezy, której patronował rektor Filii UW w Białołęce prof. dr hab. Juliusz Łukasiewicz, byli Komitet Turystyki ZW SZSP, Akademicki Klub Wędkarski „SKISH” oraz Zarząd Okręgu Polskiego Związku Wędkarskiego.

W pierwszym dniu rozegrano zawody drużynowe. Walczyło 9 zespołów. Pierwsze miejsce i puchar rektora Filii UW zdobył Kraków przed Białołęką, który otrzymał puchar ZW SZSP, Kielcami i Warszawą.

Następnego dnia rozegrano zawody indywidualne. Wyzna-

zione miejsca nad Kanalem Augustowskim zajęło 5 kobiet i 35 mężczyzn. Zwyciężył Marek Mroz z Krakowa, łowiąc w ciągu trzech godzin 280 sztuk ryb. Otrzymał on puchar ZG PZW. Na drugim miejscu uplasował się Jan Klimek z Kielc (276 sztuk) przed Januszem Czulkim z Krakowa (133 sztuk).

Wśród kobiet triumfowała Sylwia Kuś z Krakowa (135 sztuk) przed Izabelą Orzechowską z Białegostoku (54 sztuki) i Ewą Podziało z Opolą (47 sztuk).

Drużyna białołęckich akademików, broniąca trzeciego miejsca w punktacji ogólnej, tym razem wypadła słabiej, plasując się na szóstym miejscu. Słowa uznania należą się organizatorom za wzorowe przygotowanie imprezy, a zawodnikom za cierpliwość, wolę walki w zdrowej — bo na powietrzu — rywalizacji. (let)

Chyba tym razem przynęta była właściwa... ryba chwyciła.

Fot. Sławomir Ostapczuk

Z różnych stron świata

SPÓR
O HUMPHREYA BOGARTĄ

Przed sądem w Los Angeles toczy się sprawa, jaką wytoczyła żona zmarłego słynnego amerykańskiego aktora Humphreya Bogartę przeciw producentowi filmowemu, Vincentowi Shermanowi. Kręci on film, stanowiący biografię aktora, w którym ukazuje Bogartę jako wiecznie pijanego awanturnika.

Zona aktora — Laureen Bacall twierdzi, że jest to ordynarny fałsz, godzący w dobre imię jej męża. (M.M.)

700-NA OFIARĄ
„GOLDEN GATE”...

Mimo różnych zabezpieczeń słynny most „Złote wrota” w San Francisco jest nadal „ulubionym” miejscem samobójców. Ostatnio odnotowano 700-ną ofiarę, która skacząc z mostu, poniosła śmierć. (M.M.)

NIE BĘDZIE
DWORSKICH DOSTAWCÓW

Ministerstwo zdrowia Wielkiej Brytanii, postanowiło, że w przyszłości żadna fabryka papierosów nie będzie mogła używać tytułu „dostawca dworu królewskiego”. Po pierwsze królowa nie pali tytoniu, a po drugie nie wypada, aby dwór królewski przyczyniał się do propagowania papierosów. (M.M.)

HANDEL
ŻYWIYM TOWAREM

Władze w RFN nie udzielają już zezwoleń obcokrajowcom na osiedlanie się i podejmowanie pracy. Powstał więc czarny rynek pracy. Nie ma dnia, aby władze nie wykrywały garstki bezrobotnych, zatrudnionych bez zezwolenia. Ostatnio w hamburskiej fabryce wykryto kilkanaście niepełnoletnich dziewcząt z Jugosławii i Turcji, które pracowały nielegalnie po 12 godzin dziennie za marne grosze i nie miały, oczywiście, żadnych świadczeń socjalnych. (M.M.)

WYKRYWACZ
FAŁSZYWYCH
PODPISÓW

W bankach USA wprowadza się komputery, które służą do wykrywania fałszywych podpisów. Jak wykazały pierwsze próby, akceptują one 93 procent autentycznych podpisów, a dyskwalifikują 95,6 procent fałszywych. Jak widzą komputery nie działały jeszcze na 100 procent. (M.M.)

Kryminalki

SUPERUCZCIWOŚĆ

Jeden z dyrektorów szwajcarskiego banku w Bernie określił mieszkańców tego miasta jako najoszczędniejszych na świecie. Miał ku temu słuszne powody. Jego bank został ogarnięty przez bandytów, którzy zabrali z kasy ponad 10 tys. franków. Podczas ucieczki gangsterzy pogubili wszystkie pieniądze. Przechodnie skrupulatnie poszperali w ulicy banknoty i odnieśli je do banku. Nie brakowało ani jednej sztuki. (M.M.)

GDZIE SKRYNIAT

W miejscowości Nassau w RFN 15-letnia Lisette Buch — Haeuser miała przepiękną malowaną i rzeźbioną skrynię, która liczyła 200 lat. Było wielu chętnych nabywców tego zabytku. Pewnego dnia znaleziono staruszkę w jej mieszkaniu zwiadaną i ogłuszoną; natomiast wartościowa skrynia zniknęła bez śladu razem ze sprawcami napadu i kradzieży. (M.M.)

„NIEWINIATKO”

Kradzież samochodowa 37-letni Harry Koenig, po odbyciu kary 5 lat więzienia za „występy” we Francji, Austrii i RFN, jest obecnie właścicielem galerii sztuki.

tygodnia

Dzisiaj potrawy kuchni bułgarskiej, trochę egzotycznej, wszak ta przeksztalca na swój sposób wiele potraw wschodnich, lub przejęła je wprost z kuchni turkowskiej.

Do najpopularniejszych potraw bułgarskich należą: musaka-zapiekanka z mięsa, jarzyn i owoców; serniki — gołąbki zawinięte w

Rys. B. Jaroszewicz

pe wład do wazy, posypać koperkiem i oleje w lodówce.

BANICA — strudel z brzoskwi.

Ciasto: 250 g maki, łyżka oleju słonecznikowego lub sojowego, pół łyżeczki octu, sól; nadzienie: 400 g bryndzy, szklanka mleka, 150 g masła, 2 jaja.

Z maki, letniej wody (3-4 łyżki), octu i soli zagnieść ciasto (dość twarde). Ciasto podzielić na 9 małych bułeczek, każdą bułeczkę posmarować olejem i zostawić na 30 minut w cieple. Bryndzę dobrze rozetrzeć w makutrze, dodając jaja i mlekko (pół szklanki). Ciasto wyciągnąć podobnie jak na strudel w kształcie koła. Dużą tortownicę posmarować cienko masłem, pozostałe masło stopić. Na dnie tortownicy ułożyć płat ciasta, skropić masłem i nałożyć warstwę nadzienia; postępować w ten sposób, aż do ułożenia 8 płatów.

Trudno sobie wyobrazić posiłek Bułgara bez papryki, bakłażanów, pomidorów, fasoli szparagowej, zielonego groszku, kabaczków, rzepy. Mięsa jada się niewiele, uprzywilejowana jest jednak baranina, którą mi Polacy, jadamy rzadko i raczej niechętnie. Piją się tu ogromne ilości mleka, a zwłaszcza jogurtu (najlepiej jest z mleka owczego). Jogurt ma właściwości regenerujące i odmładzające. Z witaminnych cech jogurtu

Gdy na dziewczęta patrzę się bułgarskie. Mijają mi bez śladu moje gusta jarskie. Uszy mi się trzęsą. Na dziewczętskie mięso.

Jan Sztudinger — Zmiana gustu.

wynika więc może długowieczność Bułgarów (na 10 tysięcy mieszkańców — 250 przekracza 80 lat).

Prosimy o odnotowanie naszej propozycji.

TARATOR — chłodnik

4 buteleczki jogurtu, 200 g świeżych ogórków, 2 łyżki oleju słonecznikowego lub sojowego, 4 ząbki czosnku, 4 orzechy włoskie (te należałoby przywieźć z letnich wiojaż po Bułgarii), 2 łyżki posiekanego koperku, sól.

Ogórki umyć, obrać ze skórek, pokrajać w drobną kostkę. Orzechy zmielić, wymieszać z rozartym z solą, czosnkiem i olejem. Wszystkie składniki dodać do jogurtu, wymieszać, doprawić do smaku solą. Zu-

pe wład do wazy, posypać koperkiem i oleje w lodówce.

BANICA — strudel z brzoskwi.

Ciasto: 250 g maki, łyżka oleju słonecznikowego lub sojowego, pół łyżeczki octu, sól; nadzienie: 400 g bryndzy, szklanka mleka, 150 g masła, 2 jaja.

Z maki, letniej wody (3-4 łyżki), octu i soli zagnieść ciasto (dość twarde). Ciasto podzielić na 9 małych bułeczek, każdą bułeczkę posmarować olejem i zostawić na 30 minut w cieple. Bryndzę dobrze rozetrzeć w makutrze, dodając jaja i mlekko (pół szklanki). Ciasto wyciągnąć podobnie jak na strudel w kształcie koła. Dużą tortownicę posmarować cienko masłem, pozostałe masło stopić. Na dnie tortownicy ułożyć płat ciasta, skropić masłem i nałożyć warstwę nadzienia; postępować w ten sposób, aż do ułożenia 8 płatów.

Trudno sobie wyobrazić posiłek Bułgara bez papryki, bakłażanów, pomidorów, fasoli szparagowej, zielonego groszku, kabaczków, rzepy. Mięsa jada się niewiele, uprzywilejowana jest jednak baranina, którą mi Polacy, jadamy rzadko i raczej niechętnie. Piją się tu ogromne ilości mleka, a zwłaszcza jogurtu (najlepiej jest z mleka owczego). Jogurt ma właściwości regenerujące i odmładzające. Z witaminnych cech jogurtu

Gdy na dziewczęta patrzę się bułgarskie. Mijają mi bez śladu moje gusta jarskie. Uszy mi się trzęsą. Na dziewczętskie mięso.

Jan Sztudinger — Zmiana gustu.

TOWA MI JE WKUSNO. TO MI SMAKUJE.

KRYSZYNA

